

Húsvét utáni III. vasárnap

K.K.T. A mai vasárnap szentleckéjében az apostolfejedelem Szent Péter adja meg a keresztény élet röviden megfogalmazott de sok megszívlelni valót tartalmazó programját. A szavak, melyeket az imént hallottatok, nem az ember szavai, hanem az apostolban működő Szentlélek Úristen tanítása, mesterének az Úr Jézus Krisztusnak a tanítása. Sok jóakarátú ember az Úr Jézus tanításától és csodálatosan szép életpéldájától felbuzdulva szívesen lenne jó katolikussá, ha tudná, hogy hol is kellene ezt az életet elkezdni. A kezdetet, a kiindulópontot találjuk meg a szentlecke első mondatában: Tartóztassátok meg magatokat a testi vágyaktól, melyek a lélek ellen harcolnak. Tehát szenvedélyeink és indulataink fölött való uralkodás.

Különös anyagból tevődik össze az ember. Benne a legellentétesebb érzelmek szakadatlan harca dúl. Ugyanaz az ember tud egyik percben földre szállt angyal lenni, tud az Isten tökéletes képmása lenni, de tud másik percben elvetemült gonosztevő „megtettesült ördög is lenni. Egyik nap életét tudja áldozni embertársaiért, másik nap a mindennapi kenyeret is kiüti mások kezéből. Mi hát az ember? Lélekben ott szunnyadnak a legistenibb érzelmek mellett a legutálatosabb gonoszságok csirái, melyek állandó harcban, ellentétben vannak egymással. Testből és lélekből állunk, lelkünk Isten képére és hasonlatosságára teremtett és más a természete, mint az anyagból álló testünknek, melynek életműködése is az állati testhez hasonló, melynek érzéki vágyait az ösztön kormányozza. Az ember tehát szellemi és állati természet keveréke. És az ember csak akkor lesz az állatnál magasabb rendű lényé, ha benne az állati cselekedeteket kormányzó ösztön helyét az ész, az értelem, a lélek foglalja el, mely azt mondja: ösztönös vágyaid helyett tedd azt, ami eszes, értelmes természetteddel, emberi méltósággal megegyezik, mert ez az Isten akarata. Az Úr Isten értelemmel tüntetett ki téged, ezzel kiemelt az oktalan állatok sorából és te magad teszed méltatlanná önmagadat az emberi címre, ha érteled szavát elhallgattatva, hagyod, hogy benned az állati ösztön kerekedjék felül.

Kemény, nagyon kemény az a harc, mely az értelem, a lélek és test között folyik, és ami még súlyosabbá teszi a küzdelmet az, hogy ebben a harcban nincs fegyverszünet egy pillanatra sem, amíg csak test és lélek együtt vannak nincs szünet a harcban utolsó leheletig. És aszerint, hogy ki a győztes, az ész az értelem, lesz Isten teremtményéből ember Isten elgondolása szerint, vagy győztes lesz a test, az anyag, és lesz az ember az

állatnál is szánandóbb roncs, akivel nem tud mit kezdeni sem család, sem társadalom, sem az Isten.

Nem az a férfi aki védtelen családjá közt tud ütni, hanem az, aki féktelen, vad szenvedélyei közt tud szétütni.

Nem az az igazi virtus, amely a szilaj, vad lovat meg tudja zabolázni, hanem amely saját ficánkoló természetét, testi szenvedélyeit legyűri. Ez az igazi bátorság, ez az igazi emberhez illő győzelem.

Amikor Napóleon csatát csata után nyert, győzelmet győzelem után aratott, egyik tisztje megkérdezte tőle: melyik győzelmet tartja legnagyobbnak a sok közül. Mily meglepő volt a válasz: Amikor saját indulataimat sikerült legyőznöm. És ha ez a legnagyobb győzelem, amit ember arathat, ki mondaná el magáról, hogy neki nincs alkalma győzni.

Valaki megsértett, felbosszantott, megindul a lelki vívódás. Az állati természet arra ingerel: Sértsd meg te is, káromold vissza, nem maradhatsz alól. De megszólal benned a lelki ember, a lélek szava, figyelj csak rá és ne hallgattasd el azt. Légy megbocsátó, mert az Isten neked sokkal nagyobb sértést megbocsájtott, és ne káromold az Istent – mondja egy belső hang. Testvérem! Ha értelmedre hallgattál, győzelmet arattál magad fölött, ha állati ösztönöd szerint cselekedtél, csatát veszítettél.

Máskor rossz cimborák által szól az állati hang: Ugye jó a mámor? Igyál még? De halljad csak, szól a lélek! Elég volt, ne többet, mert egészséget rontasz, családi szentélyt zúzol széjjel, körülötted embereket teszel boldogtalanná, kis kereseted szórod széjjel. Testvérem! Ha a lélekre hallgattál, nagy a te győzelmed, ha pedig nem, győzött benned az állati ösztön, mely mindig lefelé húz a sárba, a szennybe, és sohasem emel fölfelé az égbe.

K.K.T. Vess számot magaddal. Tudsz őszinte lenni? Akkor elsősorban magadhoz légy őszinte. Ezzel az őszinte magadba nézéssel nézz bátran szembe önmagaddal, úgy szépítgetés és önmentegetés nélkül, és lásd, benned ki az úr: a test-e, vagy a lélek, az ész, az értelem. És ha boldogan állapíthatod meg, hogy benned az értelem a parancsoló úr, akkor tudd meg, az első lépést az igazi emberi élet felé már megtetted, és legyen is továbbra célod: Embernek lenni, semmi egyébnek, de annak épnek, egésznek és Isten lehelte népnek. Akkor megértetted Krisztus tanításának első mondatát. Aki utánam akar jönni, előbb tagadja meg önmagát, azaz tanuljon meg uralkodni érzéki szenvedélyei fölött, s úgy kövessen engem.

Ha pedig a számvétel után szomorúan kellene megállapítanod, hogy téged cselekedeteidben nem az értelem, a lélek vezet, hanem a test vágyai, az állati ösztönök,

melyek a lelkiismereted tiltakozó szavát mindinkább elhallgattatják, akkor vedd tudomásul, bármennyire is szomorú, hogy még nagyon messze jársz nemcsak a krisztusi élettől, de messze jársz még az emberi élettől is.

K.K.T. Gárdonyi Gézának van egy igen kedves regénye: Többször is átolvastam, de mindig meggondolkoztatott egy kis jelenet belőle. A könyv címe: Isten rabjai. Egy öreg szerzetes pap és egy fiatal gyermekember, szerzetesjelölt mennek az utcán. Az idősebb megragad minden alkalmat, hogy fiatal társát oktassa. Az utca saráiban egy nemes ember előkelő ruhában fetreng holtrészegen. Az öreg szerzetes rámutat; nézd azt az embert: nemde neked úgy tűnik, hogy szabad ember, nemes származású, pedig valójában szegény rab ő, az ital rabja, Aztán tovább mennek. Egy bankárral találkoznak. Ruháját aranyláncok díszítik. Nézd, erről is azt hinnéd, hogy szabad ember, pedig valójában rab ő is szegény: a pénz rabja. S a kis szerzetesjelölt tágra nyílt szemmel hallgatja az oktatást. De még nincs vége most sem. Három elegánsan öltözött fiatal jön velük szemben, akik cifra dámát kísérik, hahotázó jókedvükben nem a legépületesebb beszélgetést folytatnak. Nézd meg őket, szólt az öreg pap, úgy tűnik neked mintha szabad emberek volnának ők, pedig szegény rabok, a ruha az élvezet rabjai. Aztán az ifjú szerzetesjelöltre a sor. Most ő kérdez. Hát akkor mindenki rab? Talán a király is? Igen – feleli az öreg – mindenki rab, a király is. Ő az ország rabja.

Talán mi is rabok vagyunk, kérdezi most már ijedten a fiatal szerzetesjelölt. Igen, - mi is rabok vagyunk, az Isten rabjai – feleli az öreg barát.

És igaza volt, egyikünk a pénznek, mások a szépségnek, ruhának, élvezetnek, gyomornak vagy toroknak a rabjai. Ha már mindenképp valaminek a rabjaivá kell lennünk, legyünk inkább Isten rabjai, a legtökéletesebb Úrnak boldog rabjai, mert Istennek szolgálni annyi mint uralkodni. Ámen.